

LA MUNTANYA
MORTA

PRESTON
& CHILD

LA MUNTANYA MORTA

UNA NOVEL·LA DE LA SAGA DE NORA KELLY

Traducció
Alba Dedeu

LA MUNTANYA MORTA

Sèrie Nora Kelly. Núm. 4

Primera edició: setembre del 2026

© Douglas Preston i Lincoln Child, dels textos

© Alba Dedeu, de la traducció al català
Títol original: *Dead mountain*

© Leo Flores, de la il·lustració de la coberta

© Editorial Efadós, d'aquesta edició
Carrer d'Edison, 3 · Nau A
Polígon industrial les Torreneres
08754 El Papiol (Baix Llobregat)
Telèfon 93 673 12 12
efados@efados.cat
www.efados.cat

Traducció:
Alba Dedeu

Coordinació del llibre:
Jaume Alcázar Parera

Assessorament lingüístic:
M. Neus Doncel Saumell

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Institució
de les Lletres
Catalanes

ISBN 979-13-87658-68-7

DL B-3067-2026

Imprès a Catalunya

Tota forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, salvant l'excepció prevista per la llei. Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra, dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics) - www.cedro.org

*Douglas Preston i Lincoln Child
dediquen aquest llibre a l'Authors Guild,
l'associació més antiga i més gran d'autors,
periodistes i poetes dels Estats Units.*

En Brandon Purdue i el seu amic de la fraternitat universitària, en Mike Kottke, seien en una roca sota un gran avet, vora el punt on havien patinat fora de la pista del Servei Forestal: el Jeep havia lliscat rasa avall, passant per sobre d'un avet petit. Es passaven una ampolla de rom especial Captain Morgan i un porro. A aquella altitud no tenien senyal als mòbils i es començava a fer fosc. Però ja estaven massa borratxos i massa fumats per anar-se'n a peu, i, a més, la carretera asfaltada més propera els quedava ben bé a setze quilòmetres. No era gens probable que cap altra persona passés per la pista que havien seguit: estava tancada al trànsit, no s'hi haurien d'haver ficat. L'únic que podien fer, va dir en Brandon al seu amic Mike, era seure sota un arbre i entrompar-se.

—«No acaparis el porro, amic meu» –va cantar en Kottke amb veu esquerdada, estenent una mà.

—Au, col·loca't, nano –va dir en Purdue, passant el cigarret a en Kottke, que en va fer una xuclada mentre, a canvi, donava l'ampolla al company.

—Nen, has deixat que s'apagui! –es va queixar en Kottke, sostenint el porro a una certa distància i mirant-se'l amb cara de desaprovació.

En Purdue li va atansar l'encenedor. En Kottke el manipulava amb dits maldestres, maleint el vent, que començava a bufar més fort. Al final va aconseguir encendre el porro, va inhalar i es va omplir els pulmons de fum.

—Comença a fer fred, tu –va dir en Purdue, inclinant l'ampolla de plàstic de rom.

—No fotis, Einstein? Només estem a tres mil metres sobre el nivell del mar –en Kottke va mirar el porro–. Ja s’ha mort, aquest –el va llençar–. En tens un altre?

—Xucla aquest –en Purdue va regirar la motxilla, va treure un porro enorme, el va encendre i el va atansar a l’amic.

Redeu, que col·locat que estava! Tots els grans arbres que tenien al voltant es movien amb el vent, o potser el que es movia no eren els arbres, sinó el seu cervell. Però cada minut que passava feia més fred. Era Halloween, i aquella nit la temperatura potser baixaria sota zero. Sens dubte que baixaria per sota de zero. No podien passar la nit al Jeep, inclinat com estava a la rasa, amb el parabrisa trencat i l’interior ple de trossos de vidre. A banda d’això, se sentia olor de benzina; en Purdue sospitava que l’avet petit n’havia foradat el dipòsit. Si provaven d’engegar el Jeep per mantenir-se calents, el cotxe podria explotar.

Què havien de fer? No es podien estar allà a la intempèrie, bevent i fumant fins que perdessin el coneixement i es morissin de fred. En Purdue es va apartar aquell pensament del cap mentre feia un altre glop de rom. Allò l’escalfaria, almenys de moment.

—Brandon, ho has notat? –va cridar en Kottke.

En Purdue es va deixondir.

—El què?

—Pluja. L’he notada a la cara. Una gota de pluja.

En Purdue va fer un altre glop. Mentre bevia, va percebre que una cosa freda li tocava la galta.

En Kottke va estirar la mà cap a la seva motxilla, en va treure una llanterna i la va encendre. La va enfocar cap al cel.

—Està *nevant*!

—Déu del cel –va dir en Purdue, i va deixar anar un gruny.

Neu. És clar. A les Muntanyes Manzano, a tres mil metres d’altitud. A finals d’octubre. Estaven arreglats.

—Ep –va dir en Kottke–. Hem de trobar aixopluc. De debò.

En Purdue va tornar a grunyar. Aixopluc? No tenien tenda, ni sacs de dormir, res de res. Només duien jaquetes lleugeres. Hi havia una manta, al Jeep? No se’n recordava, però li semblava que no.

—Encenem un foc? –va preguntar al final en Purdue.

—Això no farà que pari de nevar. El que hem de trobar és aixopluc.

Ara en Purdue es notava les punxades de la neu freda contra la cara. El vent es tornava més fort. En Kottke es va posar dret i va escombrar la zona circumdant amb la llanterna. El terreny baixava en pendent fins a un bosc d’avets. Es va penjar la motxilla a l’espatlla i va fer uns quants passos endavant, projectant el raig de llum a dreta i a esquerra.

—Què fas? –va preguntar en Purdue.

—A tu què et sembla? Aixeca’t, que buscarem un lloc on passar la nit. De bon matí ja tornarem a peu.

Tentinejant, en Purdue es va posar dret, intentant mantenir a ratlla un atac de mareig sobtat. Va seguir en Kottke pendent avall cap al bosc, entrebancant-se i arrossegant els peus. La temperatura no parava de baixar i els flocs de neu s’arremolinaven al seu voltant. Allà baix, en la distància, en Purdue va veure les llums remotes de South Valley, als afores d’Albuquerque, mig dissoltes en la boirina de la nevada.

—Nano, les veus, aquelles roques enormes d’allà baix? Potser hi trobarem una balma –va dir en Kottke, enfocant el raig de la llanterna en una gorja que en Purdue no va considerar gens prometedora.

El pendent es feia més rost. El sòl lli i ple de pinassa del bosc va donar pas a tot de pedres irregulars i petits sortints de roca entre densos arbustos i arrels. De fet, aquell semblava un bon lloc per trencar-se uns quants ossos.

—No ho veig clar, això –va dir en Purdue.

—Va, home!

En Purdue va seguir el company, poc convençut, baixant en diagonal cap a la gorja. Ara el terra començava a acumular neu i a estar relliscós. En Purdue es va obligar a concentrar l’atenció en el lloc on anava posant els peus, però, fins i tot així, tenia poca estabilitat i patinava constantment, renegant i buscant agafalls amb les mans. Ja tenia el cul xop de lliscar cap a terra i quedar assegut a la neu.

El pendent continuava baixant fins al fons de la gorja, que era plena de penyals empolsinats de neu acabada de caure. En Purdue va notar que la borratxera li passava ràpidament.

—No penso baixar fins allà –va dir–. Només aconseguiràs que ens convertim en carn ultracongelada.

—Ep! Mira allò! –va cridar en Kottke, assenyalant alguna cosa.

En Purdue va dirigir els ulls cap allà. Penetrant la neu arremolinada, el raig de la llanterna il·luminava vagament l'extrem oposat de la gorja. A uns tres o quatre metres del fons, un forat petit, fosc i triangular quedava a la vista: l'obertura d'una cova.

—Ho veus? –va preguntar en Kottke.

—No hi cabrem, allà dins, home –va dir en Purdue.

—Que no? Mira'm.

Patinant i lliscant, van arribar al fons de la gorja, i després van escalar fins a l'obertura. En aquell lloc, la roca era lava aspra, amb una infinitat d'arestes que es podien fer servir d'esglaons i agafalls, i al cap de pocs minuts s'havien enfilat fins a l'entrada de la cova. En Kottke va enfocar la llanterna a dins. El raig va mostrar un espai que s'eixamplava més enllà de la boca: una caverna de terra arenós.

En Kottke es va arrossegat cap a dins de l'obertura, i en Purdue el va seguir.

—Oh, nano! –va dir en Kottke, que es va posar dret, tentinejant, cautelós–. Aquest lloc està de conya. I l'he trobat jo!

Va examinar l'interior amb la llanterna. S'havia de reconèixer, va pensar en Purdue, que era el refugi ideal: prou alt perquè hi estiguessin drets, encara que la part del fons s'estrenyia i només s'hi hauria pogut arribar arrossegant-se.

—M'estic congelant –va dir en Kottke–. Fem una foguera.

—Això.

En Purdue es va girar per mirar per l'obertura de la cova. En passar-hi, havia vist que la gorja era plena d'arbres morts i branques i troncs caiguts. Però això volia dir tornar a sortir.

—Baixa tu, i ves-me passant llenya –va dir en Kottke.

Amb desgana, en Purdue es va arrossegat cap a fora. Mentre en Kottke il·luminava l'espai, en Purdue va recollir un feix de

branques i branquillons que després va elevar cap al company. Tot i que no duia guants i tenia les mans humides i glaçades, en poc temps en va haver reunit prou per al seu propòsit.

En Purdue va tornar a escalar fins a la cova mentre en Kottke encenia el foc. Tot i que la fusta era un xic humida de neu, el vent havia entrat herba i fulles seques a la cova; aviat se'n va sortir, i el fum es va començar a escapar per una esquerra vora l'entrada. Era quasi perfecte: un miracle.

En Purdue es va escalfar les mans vora les flames, i va dir:

—Tens una altra trompeta per fumar-nos? Després de tants esforços necessito alguna cosa.

—Ara mateix.

En Kottke va obrir la cremallera de la motxilla i en va treure una altra ampolla de plàstic de rom, un petit recipient amb un parell de cabdells, un *grinder* manual, alguns papers de fumar, un Kit Kat, una barreta Snickers, una bossa de xocolatines de cacauet M&M i una llauna grossa de Pringles.

—Venies ben preparat, col·lega.

—Si duc herba, també duc teca. Norma essencial.

En Purdue va agafar l'ampolla plena, la va obrir amb un crec de la rosca i va fer una llarga glopada per mirar de recrear la sensació càlida que havia experimentat feia una estona, abans que comencés a nevar. Va mirar com en Kottke entaforava un cabdell al *grinder* i feia girar l'aparell a consciència, escampant l'olor d'herba per l'aire. Tot seguit va començar a caragolar un porro dels gruixuts.

Ara la foguera produïa tanta escalfor que en Purdue es va descordar la cremallera de la jaqueta. Va fer un altre glop llarg de rom. El cap li tornava a rodar d'una manera agradable, com abans, no tenia fred, i havien trobat aquella cova. A fora udolava el vent, queia la neu. Demà seria un dia de merda... però demà era demà, i de moment estaven ben arrecerats i engatant-se a fons.

—Oooohoho, aquesta merda sí que és bona! –va dir en Kottke mentre encenia el porro.

El rom i el cigarret van canviar de mans. En Purdue va fer una xuclada, i després una altra, i una tercera.

—Ep, guaita això! –va dir en Kottke.

En Purdue es va girar i va veure el que li indicava el company. A la claror de la foguera, vora el fons estret de la cova, hi havia una superfície llarga i plana de pedra, i gravats a la pedra hi havia una sèrie de dibuixos. Petròglifs.

En Purdue se'ls va mirar amb els ulls mig clucs. A la claror del foc va veure una espiral, diversos rostres, una fletxa zigzaguejant, un ocell i una figura encorbada que tocava la flauta. Halloween. El fet de ser allà, precisament aquella nit, el va neguitejar una mica a pesar de la borratxera.

Però en Kottke, impassible, es va limitar a agafar un roc.

—Dos punts si toco l'espiral –va llançar el roc i va fallar, tocant un dels rostres—. Tres punts per aquest tir!

—No et dona punts, això –va dir en Purdue, que, decidit a no ser pusil·lànim, va agafar ell també una pedra—. Cinc punts si toco l'ocell –va fer el llançament: la pedra va picar l'ocell de ple i hi va fer una osca—. Sí! Cinc punts!

En Kottke va agafar un roc més gros.

—Amb això faré deu punts –el va llançar contra l'espiral i el roc hi va impactar amb estrèpit, fent caure unes quantes pedretes del sostre—. Deu punts!

Resistint-se a ser vençut, en Purdue va intentar arrencar una roca més grossa del costat de la cova, fins que, a còpia d'estirades, la va desencaixar. Llavors va fer una passa endavant.

—Ep, això és trampa!

—I una merda.

Va llançar la roca contra l'ocell, i l'impacte va fer un gran «bum!» ressonant. Ara es van desprendre moltes més pedretes del sostre.

—Quinze punts! –va cridar en Purdue, i va fer una rialla escandalosa.

—I un be negre, quinze punts!

En Kottke va aixecar una roca encara més grossa que l'altra, tan feixuga que amb prou feines la podia tragar. La va portar cap al fons arrossegant els peus i la va estavellar contra el flautista. La llosa va rebre un cop tan fort que es va moure, i, tot d'una, del

sostre va venir un soroll de fregadís de pedra. Deixant anar un udol, en Kottke va fer un salt enrere mentre un torrent de pedres es despenia de dalt, queia amb estrèpit a terra i aixecava un núvol de pols. Ara que havia evitat per un pèl que la pluja de pedres li esberlés el cap, el noi es va deixar caure sobre la pols que s'anava assentant. Reia histèricament.

—Ja n'hi ha prou d'aquesta merda –va dir en Purdue—. No vull acabar enterrat viu.

En Kottke continuava rient. En Purdue es va tornar a asseure i va fer un altre glop de rom. L'ampolla era quasi buida. Déu del cel, quant havia begut? Per un moment, ajagut a terra i mirant la claror del foc reflectida al sostre, es va oblidar d'on era, incapaç d'organitzar-se els pensaments agitats. Va sentir més rialles histèriques: era ell o en Kottke? Les rialles es van convertir en el soroll d'algú que vomitava, però ara estava tan cansat que li era igual. L'únic que volia era tancar els ulls i adormir-se. Però tenia fred. Va aconseguir arrossegat-se fins a quedar més a la vora de la foguera i es va tornar a ajeure al terra arenós, intentant trobar una postura còmoda, però en aquell terra hi havia bonys, i no parava de regirar-se. Alguna cosa se li clavava a l'esquena, just al lloc on s'havia posat a dormir.

De fons, va sentir més arcades: en Kottke, que tornava a treure. Es va posar de bocaterrosa i va enfonsar la mà a la sorra per apartar el que fos que se li clavava a l'esquena. Mentre gratava la terra, es va adonar que no era una pedra, com havia pensat, sinó un objecte llis i de color marró clar, com una cúpula. Fins i tot amb els rodaments de cap que tenia i la vista mig desenfocada, després de molt espolsar-lo i manipular-lo amb descurança, hi va veure aparèixer dos forats foscos, i a continuació un enfilall de dents que formava un somriure, i un manyoc de cabells trenats adherits a una clapa de pell seca.

—La puta d'oros! –va cridar en Purdue—. Aquí hi ha un mort, hòstia!

Es va fer enrere impulsant-se amb les mans i els peus, intentant apartar-se d'aquella cosa que el mirava des de la sorra, amb aquelles conques buides i les dents perlejants.